

*A Vigasztaló Szentlélek
megtanít titeket mindenre.
Alleluja*

Juan de Flandes – Pünkösöd (részlet)
Copyright © Museo Nacional del Prado

Az igazság Lelke hat az egyházon keresztül a világban

Az igazság újszövetségi fogalma jelöli Isten Jézus Krisztusban nekünk adott végérvényes kinyilatkoztatásának tartalmát és jelentését. A Szentháromság Egy Isten hozzánk intézett üzenete az üdvtörténetben ebben a kinyilatkoztatásban érte el teljességét, mert Jézus Krisztus „...egész jelenlétével és minden megnyilvánulásával, szavaival és tetteivel, jeleivel és csodáival, főként pedig halálával és a halálból való dicsőséges föltámadásával, végül az igazság Lelkének elküldésével beteljesítvén tökéletessé teszi a kinyilatkoztatást, és isteni tanúsággal erősíti meg azt, hogy velünk az Isten, hogy kiszabadítson minket a halál és a bűn sötétségéből s föltámasszon az örök életre. A krisztusi üdvrend tehát mint új és végleges szövetség sohasem múlik el, és már semmiféle új nyilvános kinyilatkoztatást nem kell várnunk a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőséges eljöveteleig (vö. 1Tim 6,14; Tit 2,13)” (a II. Vatikáni zsinat Dei Verbum kezdetű dogmatikai konstitúciója az isteni kinyilatkoztatásról, 2).

Az igazság Lelke elnevezéssel Jézus kifejezte Szentlelke igazságfeltáró tevékenységének szoros kapcsolódását saját magához és küldetéséhez, hiszen megvallotta önmagáról, hogy Ő az igazság felülmúlhatatlanul személyes foglalata: „*Én vagyok ... az igazság...*” (Jn 14,6). Miért jelentette ki Jézus önmagáról, hogy ő az igazság? Isten ismerete csak általa érhető el. Jézus történetében ugyanis az Atya egészen kinyilatkoztatta és közölte önmagát velünk úgy, mint eredetünket és végső célunkat. Csak az ő megélt fiúsága által vált nyilvánvalóvá, hogy Isten tényleges értelemben Atya, és Fiával, Jézussal, bensőséges közösségben él a Szentlélekben: „*Istent nem látta soha senki, az Egyszülött Isten nyilatkoztatta ki, aki az Atya ölében van*” (Jn 1,18). Tehát Jézusra vagyunk utalva, hogy legyen igaz ismeretünk a Szentháromság Egy Istenről – a róla terjesztett súlytalan vélekedések helyett. Amikor az ember az igazság útján jár együtt Krisztussal a Szentlélek vezetésére hagyatkozva, akkor lesz övé a bensőséges, örömteli isteni élet (dzóé), amelynek bőséges kiárasztásáért jött Jézus közénk (vö. Jn 10,10). Ebben az értelemben olvassandó a Jn 5,24: „*Aki hallja szavamat, és hisz annak, aki küldött, az örökké él, nem esik ítélet alá, hanem már át is ment a halálból az életre.*”

folytatás a 2. oldalon ►

Jézus Pilátus előtti kihallgatásakor az Isten igazsága tanújának vallotta önmagát (vö. Jn 18,37). A Szentléleknek is ez lesz az egyik tevékenysége, hogy az egyházat megtartsa a Jézustól átvett kinyilatkoztatott igazságban, és annak értelmét tévedés nélkül tárja fel. Ennek köszönhetően kristályosodott ki a tanítványok állandó meggyőződése, hogy a Jézus által hozott kinyilatkoztatás és annak helyes értelmezése sértetlenül marad meg az emberiség egész történelme folyamán.

Krisztus Evangéliumának örömhíre a Szentlélek munkálkodásának köszönhetően terjed a világban és jut el másokhoz, mert az Igazság Lelke a történelemben az Evangéliumot jelenvalóvá teszi, értelmét feltárja és elmélyíti. Jézus ígérete szerint a Szentlélek „...elvezet a teljes igazságra” (Jn 16,13), azaz a teljes vallási igazság felismerésére. Ezt a folyamatot mi nem csupán elszenvedjük, hiszen szükséges hozzá folyamatos megtisztulásunk a bűntől és az önzés minden rejtett vagy nyílt formájától, hogy általa belelássunk az igazság teljes mélységébe, és megvilágosodjon számunkra mindennek az értelme és a rendeltetése. A Lélek, a Másik Vigasztaló, nem mond újat és eltérőt ahhoz képest, amit Jézus, az Első Vigasztaló, mondott, hanem feltárja Jézus kinyilatkoztatásának tévedés nélküli, mindenkorra érvényes és igaz értelmét.

Ez a Lélek árasztja ránk világosságát, hogy megkülönböztessük az igazságot a tévedés (= lelki halál) minden formájától. Ennek belátásához Ő gyújt fényességet lelki szemünknek, mi pedig biztosítjuk számára a kegyelemosztó és -gyarapító cselekvéséhez szükséges szabad teret életünkben és az egyház által a társadalmunkban Szent Pál apostol felhívásának megvalósításával: „Ne oltsátok ki a Lelket, s a próféta beszédet ne vessétek meg. Vizsgáljátok felül mindent, a jót tartásátok meg. Mindenféle rossztól óvakodjatok” (1Tessz 5,19-22).

Állandó igyekezetünk, hogy a Lelket és sugallatait ne oltsuk ki, hanem biztosítsunk tevékenységéhez tágas teret mindenkor, mindenben és mindenhol, csak akkor nem fog meghíusulni, ha az egyház igehirdetésének befogadásával és megváltásunk szentségeinek ünneplésével készségesen kapcsolódunk ahhoz az isteni élethez, amelynek eredete az Atyában van, ame-

lyet a Fiú ajándékozott nekünk, és amelyben a Szentlélek részesít minket. A Szentlélekben válik valósággá és hatékonná a saját élettörténetünkben Isten marandó és visszafordíthatatlan odafordulása alkotásához, a világhoz és benne képmásához, az emberhez, valamint szolidáris közösségvállalása velünk mindenben Fiának, Jézus Krisztusnak életében, halálában és dicsőséges feltámadásában.

Önmagunk féltésétől megszabadítottan nyílunk meg elszántan a Szentlélek adományainak befogadására családjunk, közösségeink és társadalmunk javának előmozdítására, végül saját életünk és kapcsolataink gazdagítására. Ez legyen az imánk pünkösdkor: Jöjj el, Szentlélek Úristen, újíts meg bennünket, hogy általunk megújulhassanak közösségeink minden szinten!

Krakomperger Zoltán

XXIII. János pápa Szentlélek-hívó imája

Újítsd meg csodáidat napjainkban, mintegy új Pünkösöd által! Add meg Egyháznak, hogy egy szívvel és kitartó imával, Máriával, Jézus anyjával együtt, Péter vezetését követve, előmozdíthassa Isteni Üdvözítőnk uralkodását, az igazság és igazságosság országát, a szeretet és béke uralmát! Amen.

Jöjj, Szentlélek, jöjj, és újítsd meg a föld színét! Jöjj hét ajándékkal, Élet Lelke, jöjj Egység és Szeretet Lelke! Az Egyháznak és a világnak szüksége van Rád. Jöjj, Szentlélek, és tedd még gyümölcsözőbbé a karizmatikat, melyeket nekünk ajándékoztál!

(II. János Pál 1998. pünkösöd vigíliája)

Impresszum

Debreceni Katolikus Figyelő • A debreceni Szent Anna Főplébánia értesítője • Megjelenik évente négyszer.

Felelős kiadó:	dr. Krakomperger Zoltán	Főszerkesztő:	Záborszky László	Fotók:	Dr. Gaál Botondné Dr. Czeglédy
Szerkesztőség:	Szent Anna Főplébánia 4024 Debrecen, Szent Anna u. 21.	E-mail:	akolitus@freemail.hu		Mária, Dr. Gyarmatiné Komolai
Telefon:	(06-52) 536-652	Munkatárs:	Géczy M. Erzsébet		Marica, Hapák József
E-mail:	szentannapl@gmail.com	Tördelés:	Győri Attila	Nyomdai munkák:	Kentaur Nyomda
				Igazgató:	Hajdú Károly

Bakos Rafael OCD: Az Isten Szívének visszhangja című könyv alapján

Kérdés, mire is taníthat bennünket ma is kis Szent Teréz, akinek szüleit is szentté avatták az elmúlt időkben. Teréz a kis út szentje, a bizalom szentje, aki alig 24 évet élt itt a földön. Mondhatjuk, hogy rendkívüliek voltak szülei is, hiszen házaspárt nemigen avattak még együtt szentté. Igaz, a mi első királyunkat és feleségét is szentté, illetve boldoggá avatták, de itt ez együttesen történt meg. Mondhatjuk a Bibliára hivatkozva: ha szentek a gyökerek, szentek az ágak is. Egyedülálló család, az biztos, mert öt lányuk karmelita szerzetes lett, és négyet kis korukban eltemettek. Már a szülők is szerzetesek akartak lenni, de az Úr egymásnak rendelte őket.

Teréz védve volt sok-sok világi hatástól is, de égett a vágy benne, hogy szentté legyen. Már nagyon fiatalon elhatározta szívében, hogy Jézus kedvében akar járni, és később komolyan és lelkiileg érett elhatározással, hogy szentté akar lenni. El volt zárva a világtól, sok minden és sok személy segítette, hogy szent legyen. Alig volt négy és fél éves, amikor meghalt az édesanyja, testvérei sorban mentek a kolostorba. Az ő lelkében is felébredt a vágy, hogy egészen az Úré legyen, de fiatal kora miatt nem vették fel. Nagy eseménynek számított, hogy 14 éves korában édesapjával Rómába zárandokoltak, és odaborult a szentanya lábához, hogy kérje a

felvételét a Karmelbe. Érett személyiség volt már ekkor, hiszen lelke mélyén teljesen ráhagyatkozott az Úrra.

Pápai engedéllyel alig 15 évesen bevonult a Karmelbe, ahol intenzív lelkiéletet élt, és így a missziók védőszentje lett, mert az értük való imaszándékot is felvállalta. Lelkiileg termékeny és áldott életét 1897. szeptember 30-án fejezte be Lisieux-ben, 24 éves korában. 1925-ben avatták szentté és 1997-ben egyházdoktorrá.

Nézzük azokat az igéket, amelyeket emlegetett és amelyekre építette lelkiségét! „Az Egyház szívében én leszek a szeretet.” Ez a gondolat már kora ifjúságában megfogalmazódott szívében. Ez mutatja lelkiségének korai érettségét és irányultságát. Ismerte az Egyház történetét, hiszen színdarabot írt nemzeti szentjükről. „A Szeretet tudománya, ó igen! Ez a szó édesen muzsikál a lelkemben, egyes-egyedül erre a tudományra vágyom!” A kegyelemmel együttműködve rövid földi életében eljutott a teljességre, ezért is lett példakép. Eszembe jut a régi templomi imaszöveg: „engedjem, hagyjam, hogy szeressen az Isten!”

Korán megfogalmazódott lelkében a következő ige is: „Az Úr örömét találja benned” (Iz 62,4). Ezen munkálkodott egész földi életében. Láta a célt: életünk értelme, hogy eljussunk a teljességre. Ezért is emlegetjük többször a következő útmutatást: hanyagsággal, bűnnel, hűtlenséggel ne szomorítsuk meg teremtető Urunkat. Ez vezérelv lehet minden reggel az ember számára. Hiszen a reggeli madárcsicsergés jelzi, hogy ők örömmel köszöntik az új napot.

A lelki érettség jele az is, hogy hamar rájött a következő ige súlyára: „Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől?” (Róm 8,35) Lelkiségének jellemzője volt az Úrhoz való hűség. Gyónatója szerint ő nem követett el életében halálos bűnt. Minden nap arra törekedett, hogy felajánlásaival áldozatot hozzon az Úrért.

Elég hamar rájött a lelkiség egyik sarkalatos tényére, hogy „Isten szeretetének elfogadásában az jelent nehézséget, hogy ingyenes”. Ennek tudatában sokan nem becsülik, nem értékelik azt, amiért nem kell megdolgozni. Ezért kell felismerni és értékelni, meghálálni mindazt, amit az Úr ad.

Teréz elég hamar rájött arra, hogy Jézus tekintetében kegyelem és szeretet van. Innen indult el a szent

arc tisztelete. Népi bölcsesség az is, hogy gazda szemé hizlalja a jószágot. Az idős nagyszülők szeretik látni unokáikat. A mennyei Atya is bizonyára örömmel szemléli a hűséges gyermekeit. Akire Jézus ránézett és szíven találta, az megváltozott. Nekem is sokszor eszembe jut, hogy amikor vasárnap reggel mentem a 8-as misére, édesanyám a kapuban utánam nézett és örült a fiának. A jézusi tekintet azt hirdeti, hogy neki fontosak vagyunk.

Teréz megtanulta és hirdette a következőt is: „A szeretetben az adás és az elfogadás kölcsönös”. Az adás a nagylelkűséget és a szív gazdagságát hirdeti, az elfogadás pedig kifejezi a rászorultságot. Az Egyház tanítja, hogy „Jézus megnyitott szívéből Isten szeretete árad”. Ezt kell felismerni, elfogadni és továbbadni.

Sokan rájöttek és hirdetik a következő ígét is: „Isten irgalmas szeretetének megtapasztalása a megbocsátásban van”. Ezt hirdeti a kereszten az Úr szavaival is: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek”.

Az Atya Fiát adta értünk, ennek kapcsán hirdette, hogy „Az Úr arra vár, hogy irgalmazzon nektek” (Iz 30,18), mivel Terézt a bizalom szentjének is mondjuk. Ha az ember bízhat szereteteiben, márpedig ezt Teréz megtapasztalta, akkor őt az „Isten iránti bizalomra a gyermeki szeretet serkentette”.

Nagyon igaz tapasztalata a következő is: „A szeretet elmélyülése nem a tökéletlenségeket zárja ki, hanem a bizalom hiányát.” Hiszen Ő ezen az úton jutott el a teljességre.

Lelki érettségre vall a következő két ige is: az első meglátta a világban, a másikat gyakran emlegette: „Szeressük Istent, mert Ő előbb szeretett minket” (1Jn 4,19); és „Istent, bár nem látjuk, mégis szeretjük”. Ez az ige is beleivódott lelkébe. A keresztény szeretet nem hézagos, hanem teljes, folyamatos és átfogó: „Az a parancsunk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse testvérét is” (1Jn 4,21). Napi feladat volt számukra, hogy mit ajánlanak fel az Úrnak a bűnösökért, betegekért, rabokért. Az Úr Jézus méltán hivatkozhatott a maga példájára az emberiséggel szemben is, ez így olvasható: „Ez az én parancsom: szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket” (Jn 15,12), továbbá: „nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint amikor valaki életét adja barátaiért” (Jn 15,13). Jézus a bűnös világért adta életét, ezért mondhatjuk: általa élünk. Azért is kellene ezt komolyan venni mindenkinek, mert a szeretet tehet kedvessé minket az Úr előtt. Teréz is megélte azt, hogy mindig volt kiért és miért imádkozni.

Az Úrban kell élni ahhoz, hogy megtapasztaljuk ezt

az ígét is: „A szeretetben nincs félelem” (1Jn 4,18). Hívó tapasztalat az is: „Ha velünk az Úr, ki ellenünk”. A földön a felülmúlhatatlan élet csak az Úrral lehetséges, és a Benne való élet az, amivel itt a földön nem ér fel semmi. Tapasztalat és régi igazság, hogy közösségben fejlődik az életünk, a szeretet folyama kell, hogy vezessen minket, hogy belenőjünk a szeretetbe, és ez indít, segít, hogy vállaljuk a szenvedést is egymásért. A 19. században sokat szenvedett a francia Egyház, de voltak szigetek és közösségek, amelyekben sok gyümölcsöt termett a hit. Csak a jó alapra lehet építeni és marandó gyümölcsöt teremni. Teréz és családja ragyogó példa marad minden kor embere számára. Súlyos beteg volt már, amikor készülve a hazatérésre ígérte tár-

sainak, hogy halála után rózsát hullat az égből. Ez be is következett, hiszen a kolostor kertjében megtörtént a csoda. A költő mondja, ne várj nagy dolgokat életedben, de a kis és hétköznapi dolgok kapcsán az Úr közledek feléd. Fogadjuk az Urat, mert rövid az élet!

Orosz Lőrinc ny. plébános

Kérdőjeleken át a hit erejéről, fontosságáról

(TALLÓZÁS ELMER ISTVÁN ÍRÁSAI KÖZÖTT)

Elmer István (Esztergom, 1952, pszichopedagógus – ez az író kifejezése önmagáról – tanár, prózaíró); kánonjogi tanulmányokat is végzett. 26 évig volt az Új Ember szerkesztője, főmunkatársa.

Bóják az áramlatban című elbeszélés kötetének írásaiban az 1950-es évektől napjainkig felmutatja az összes társadalmi és történelmi korszak jellegzetességeit. Azokat, amelyeket átélt, vagy valamely családtagjának sorsán keresztül ismerhetett meg. Kisgyermekként elvesztett édesapja sokszor megjelenik írásaiban. Hiánya még ősz hajú korában is kimondhatatlan fájdalmat szakít fel szívében, ha felidézi emlékét.

Például *Előadás* című elbeszélésében is. Novellájában az író Szegedre készül *Az ember tragédiája* c. Madách-dráma megtekintésére. Útközben önmarcangoló gondolatokkal viaskodik: „Mit jelent a múlt?” Majd néhány sorral lentebb ezt a választ adja: „Nem tudjuk, mit jelent a múlt, mi a boldogság? Miért van öntudatunk? s hogy mi történt a múltban, azt még kevésbé. Fantáziánk szűkös, hogy elképzelje, érzelmeink a jelenbe ékelődnek, látványemberek vagyunk, érzőidegvégződés-emberek.” – mondja az író. „Hová vezet az út?” – morfondírozik tovább. Ezt a kérdést valószínűleg hangosan ki is mondhatta, mert a háta mögött jövő járókelő rákérdez: „A Dóm térhez vezető utat keresi?” A válasz: „Én nem ilyen útbaigazításra gondoltam. Kövek halmaza bennem, még nincsenek kirakva valamilyik irányba.” Végül a kórbonctani intézetbe jut. (Bizonytal ide hozták annak idején édesapja holttestét.) Írónk (a novellabeli, vagy az élő?) fájdalmában nyüszít: „Apám, rád töröm a szabadságomat! Ments meg!”

Természetesen vannak a kötetben szép számmal klasszikus értelemben vett, „cselekményesebb” írások is. Ilyen például *Az asszony, aki a hegyekből jött* című. Az asszony a pertelendi bányatelepről jön, valahol Vajdahunyad közeléből. A bányát felrobbantották, nincs szükség többé rá. Csak az asszony maradt ott férjével és négy gyermekükkel. Jön a karácsony. Nincs semmijük, amivel gyermekeiket megörvendeztethetnék. A férj, hiába volt a legjobb szakember a maga területén, munka nélkül maradt. Nincs hová menniük. „Elmenni?” – mondja az asszony mikor végülis elért Dévára, a Csaba atya által fenntartott intézetbe –, „legfennebb a halálba.” 30 km-t kellett megtennie a hidegben, a fagyos, csúszós úton. Elfogad egy teát és valami kevéske ennivalót, majd siet-

ve útnak indul hazafelé. Hátizsákja, persze, tömve van. Az atya egy darabig elkísérte, hogy megmutassa neki a helyes utat. „Ki hozza le az embert ekkora téiben, ekkora hidegben, ekkora távolságra a hegyekből? Ki emeli az embert hőszerzés-könnyűvé?” – mélázik el az atya a távozó után tekintve. Ki? Mi? Az Isten, aki az emberbe is beleplántálta a segítő szeretet vágyát.

*

Ha van műfaj, amelyben helye van a kérdésnek, az a riport. Elmer István nem csupán újságcikknyi riportokat készített, hanem valóságos „riportkönyvei” is vannak. Tudjuk, több püspök atyáról készített ilyen „beszélőkönyvet”. Köztük Bíró László püspök atyáról is. Nézzünk bele kissé ebbe a könyvbe!

Bíró László 1950-ben született Szekszárdon. 1974-es pappá szentelése után különböző fontos, nagy felelősséggel járó egyházi tisztségeket töltött be. Kettőt említek közülük: családreferensi feladatkörét és a katonai ordináriusit (tábori püspököt), amelyről 10 év után betegsége okán lemondott.

Betegségéről röviden: régi cukorbetegségének egy ritka formájú szövődménye alakult ki nála. Ezért nem tudott lábra állni, járni. Lemondásával az ordináriusi rangot elveszítette ugyan, de püspök maradt egyház-kormányzati hatalom nélkül. (Ne feledjük: az Elmer-riport a könyv megjelenésénél korábban készült. Ehhez kell mérnünk a leírtakat.) Az író nyíltan felteszi az atyának a kérdést: „Átadta lemondó levelét. Még elhúzódozás vár önre. És utána?” A püspök atya nem hőköl meg a válasz előtt. „Ez még a jövő titka.” Felidézi egy kispapkorabeli emlékét. Egyik tanára mondta: „Jegyezzék meg a tisztelendő urak, az ember ahhoz kap kegyelmet, amiben van, és nem ahhoz, amit elképzel.” Aztán még hozzáteszi: „...sok tapasztalati bölcsességet kaptam a Jóistentől, akárcsak paraszti őseimtől, később lekipásztortoktól, papoktól, akik egész életükben igehirdetéssel foglalkoztak. Az igazán megélt szavak nyomot hagynak az emberben, és csak azok hagynak nyomot.” Ő a Jóistenre bízta jövőd sorsát, és bízta kezelőorvosában. Pécsi kezelőorvosai dr. Mester Sándor sebész főorvos és dr. Wittmann István belgyógyász professzor. Őket is hosszan meginterjúvolja írónk, így téve igazán hitelessé könyvét. Elfogadva helyzetét, tudjuk, Bíró László püspök atya ma is miséz (ha tolószékben is), és rendületlenül gyóntat. Sok gyakorlással és akaraterő-

vel jár is rövidebb ideig, lábán ortézissel (rögzítőcsizmával). A kórházban pedig még a nála tehetetlenebb betegnek fizikai segítséget is nyújt.

A „család-ügyet” változatlanul figyeli. Látja, hogy egész Európában mekkora válságban vannak a családok. Idézem a püspök atya szavait: „*Azt szoktuk mondani, a család kiindulópontja és célpontja a házasság, a személy, tehát a valaki, előzze meg a valamit, az anyagot.*” Ma ez még nem így van hazánkban sem, bár a különböző lelkiismereti mozgalmak sokat tettek eddig is a helyzet javulásáért. Kéri, hogy továbbra is segítsenek. A papság pedig abban segíthet, hogy a híveket közelebb hozzák ezekhez a mozgalmakhoz.

Az embereknek bele kell simulniuk a teremtés rendjébe. A beszélőkönyv címe is ez: *Belesimulni a teremtés rendjébe.* (Szent István Társulat kiadása, 2024.)

Végül egy kisregényről, az *Egyszer egy időben* című kötet címadó írásáról. (Napkút Kiadó, Budapest, 2020)

A kisregény központi hőse József, az asztalosmester (ács). Munkájában kiváló. Maga tervezi meg bútornak vonalát, s a legkisebb, legeldugottabb helyeken is gondosan dolgoz meg minden felületet. Halk szavú, csendes ember. Munka közben elgondolkozik Istenről, családról, szüleiről, önmagáról stb. Kollégái megmosolyogják, sőt élcelődnek is a rovására. Egy nap főnöke külső munkával bízta meg: egy idős házaspárnak kell öreg bútordarabjukat helyrehozni. Véletlen lenne? Nem: az idős házaspárt Joachimnak és Annának hívják. S van egy leányuk: Mária, akit persze szintén meg-

ismer. Mivel József szeret gyalog közlekedni, így az írónak alkalmat van különböző élet-helyzetekbe juttatni őt, és persze van ideje emlékek felidézésére, gondolkodásra is. No, persze egy-egy sör vagy fröccs is belefér az idejébe, meg néha az útjába eső parkban leülni egy kis időre. Itt néha Máriával kettesben is megpihennek. Máriának van egy festménye. Nincs bekeretezve. Fejkendőss asszony tart ölében vérző férfi testet. (Ugye, mindjárt a Pietára gondolunk?!) József keretet készít a képhez. Mindig szívesen megy ebbe a házba, ott megnyílik az idős emberek előtt. Családjáról is tud beszélni. Ugyanígy van Máriával is, akinek műhelyét, sőt szerény lakását is megmutatja, és közösen készítenek el egy egyszerű ebédet. József eljegyzési ebédnek gondolta ezt az alkalmat, de Mária egy mozdulatára észrevette, hogy a lány áldott állapotban van. Mária csillogó arccal, József szemébe nézve mondja ki: „*gyermeket várok.*” József távozásra szólítja fel őt. Rövidesen újra csak a munkába menekül, majd fáradtan elalszik. Aztán felébredt. „*József, a test egyszerű örömeinél nagyobb boldogságra találtál. Soha nem kapott még ekkora szerelmet férfi*” – hallott egy hangot, vagy talán egy írást látott? Elindult a park irányába. Az ismert padnál Mária várta. Karját nyújtotta felé, és ezek a szavak tolultak ajkára: „*Mária, Mária, nem értem, de hiszem: Fölemelkedik általad a világ.*” Ezek a kisregény záró szavai.

Bérces Mária-Klára

A Szentlélek és az egyház

A hogyan a Szentlélek a teremtés kezdetén a vizek fölött lebegett, ugyanúgy jelen van az egyház alapításánál. Első ajándéka az apostolok számára a nyelvek adománya (vö. ApCsel 2,4), amely emlékezetünkbe idézi a bábéli toronyról szóló elbeszélést (vö. Ter 11,1-9). Akkor a mértéktelen gőg közös bűnével bemocskolt emberiség úgy bűnhődött, hogy nyelve összezavarodott, és az emberek szétszóródtak a földön. Most a Szentlélekben és tűzben megkeresztelt emberek mindenféle nyelvet beszélnek, és Isten csodálatos tetteinek magasztalására színes, tarka közösségben jönnek össze. Most már nemcsak arról van szó, hogy köszönetet mondjanak a gazdag aratásért, hanem köszönetet mondanak a kimondhatatlan gazdag életért, amely az egyházra és rajta keresztül

az egész emberiségre kiárad (vö. Jn 10,1-10). És most már nemcsak a törvény ajándékairól van szó, hanem a Szentlélek ajándékairól, s hogy a keresztények az ő templomává lettek.

Ez az Isten nagy műve az üdvösségben. Az egyház arra hív meg minket, hogy ez bennünk létté legyen. A pünkösd az a nap, amelyen Krisztus misztériuma beteljesül, amelyen az egyház megszületett és megkezdte vándorútját a földön. Mert Krisztus Lelke szállt le rá, és ettől kezdve az üdvösséghezó Isten jelen van a világban.

Heinrich Bacht

Ökumenikus Világimanap Debrecenben

Idén az Ökumenikus Világimanap alkalmát Debrecenben, a római katolikus Megtestesülés Plébánia Templomban tartottuk meg március első pénteki napján. A Világimanap mára már 185 országra kiterjedő missziói hálózat, világot átölelő imalánc, amely nemzetek sorsát formálhatja.

2026-ban a Nigériában élő keresztyén nők állították össze az imanapi liturgiát, az ország ismertetőit, az énekeket, történeteket és közbenjáró imádságokat.

Bákonyi János plébános és Geréné Sárka Mónika kórházlelkészi munkatárs vendéglátóink köszöntötték a debreceni baptista, evangélikus, görögkatolikus, római katolikus és református gyülekezetekből érkezett testvéreket. Városunkban először 1993-ban gyűltünk össze imanapi alkalomra, és azóta évenként más-más felekezet templomában gyűlünk össze.

Az esemény azért volt most különleges és meghatározó, mert a római katolikus Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyében szolgáló nigériai születésű fiatal atya, Chrysogonus Chinwuba Okonkwo – aki egyben a Debreceni Egyetemen pszichológia szakos hallgatója – Uche Nwagwu Debrecenben végzett orvosnővel és Ehremhen Eigbe gyógyszerészhallgatóval együtt énekelték el a liturgiában szereplő autentikus nigériai dallamot. A nigériai atya tartotta az áhítatot, a homíliát is, Jézus Máté 11:28-ban található hívása alapján: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és nehéz terheket hordoztok, és én megnyugvást adok nektek.”

Megrendítő nigériai élettörténeteket hallhattunk a nehéz terhekkel sújtott lakosságról, és a keresztyéneket naponként ért szörnyű támadásokról, valamint szép közbenjáró imádságokat a gyülekezet tagjainak tolmácsolásában.

A liturgiai füzet borítóján látható képet a fiatal nigériai művésznő, Gift Amarachi Ottah készítette az alkalomra, mely a nigériai nők küzdelmeiről és erősségéről, valamint Nigéria sokszínű kultúrájáról szól. A kép címe: „Megnyugvás a megterhelteknek”.

Az énekeket a plébánia kiváló kántora vezette gyönyörű éneklésével és orgonajátékával.

A Világimanap mottója – tájékozottan imádkozni, imádkozva cselekedni – minket arra emlékeztet, hogy imáink nyomán cselekvésre kell indulnunk, hogy változtatni tudjunk a világon.

Az összegyűlt perselyadományt azoknak a színes bőrű testvéreinknek küldjük, akik hitük miatt szenvednek hazájukban.

Az esemény agapéval, szeretetvendégséggel zárult, ahol megélhettük a testvéri és baráti közösséget, mint akik érzik, hogy egy nagy keresztyén család tagjai vagyunk, s bár életfeltételeink és lehetőségeink nagyon különböznek, mégis ugyanannak az Istennek vagyunk a gyermekei, aki az ő Egyszülött Fiát adta értünk. Éppen ezért tudjuk egymást különbözőségeink ellenére is szeretni, és egymás terhét hordozni.

*Dr. Gaál Botondné Dr. Czeglédy Mária
TTRE Nőszöveség*

Egyházközségi énekverseny

Egyházközségi énekversenyt szervezett a debreceni Szent Anna Főplébánia 2026. április 18-án a Szent József Gimnáziumban. Tóth László Gábor atya megnyitó szavai után az óvodások, általános iskolások és gimnazisták Jézusról szóló énekekkel dicsérték Istent. A versenyt követően – amelyre egyénileg vagy csapatban lehetett nevezni – a gyerekeket kézműves foglalkozás és agapé várta. Majd a nap legizgalmasabb része, az eredményhirdetés következett.

Az óvodások közül...

- I. helyezett: Haranghy Emma (Svetits Óvoda),
- II. helyezett: Bazsó Jácint György (Svetits Óvoda),
- III. helyezett: Fodor Zoé, Pócsik Petra és Taskó Tifani (Megtestesülés Óvoda) lett.

Az 1–2. osztályos kategóriában...

Szilágyi Olívia (Szent József Általános Iskola) különdíjas lett.

A 3–4. osztályosok között...

- I. helyezett: Kovács Cecília, Magos Dorka és Nagy Lilien (Szent József Általános Iskola),
- II. helyezett: Oceák Ilona (Szent Efrém Görögkatolikus Általános Iskola),
- III. helyezett: Bazsó Vince Gyula (Svetits Általános Iskola) lett.

Az 5–8. osztályos kategóriában...

- I. helyezést: Búzás Nándor és Nagy Lilien (Szent József Általános Iskola),
- II. helyezést: Molnár Hanga Kincső (Szent Efrém Görögkatolikus Általános Iskola),
- III. helyezést Szalontai Márton (Svetits Általános Iskola) ért el.

A középiskolások közül...

- I. helyezést: Bot Mara Veronika (Svetits Gimnázium),
- II. helyezést: Kiss Boglárka (Szent József Gimnázium),
- III. helyezést: Szabó-Dávid Hanga (Szent József Gimnázium) ért el.

A Názáreti Jézus és Szentlelke

A Szentlélek megvallása hitvallás Isten szentháromságos működése mellett a történelemben. A szentháromságos egy Istenbe vetett hit semmi esetre sem megérzés vagy vallásbölcseleti spekuláció eredménye, hanem Isten történelmi megtapasztalásának komolyságából ered, azaz hittény. A Lélek megtapasztalása és ennek a tapasztalatnak az írásba foglalása a biblia újszövetségi irataiban nem csak egy isteni erőről számol be, noha egy ilyen *dinamikus Lélek-értelmezés* nagy szerepet játszik pl. Szent Pálnál is. Azonban éppen a nemzetek Apostola a Szentlélek működését *perszonálisan* kifejtve az Atyával és a Fiúval hozza kapcsolatba.

A mennyei Atya üdvözítő cselekvésének megvallása a Fiú által a Szentlélekben jelenti a hívő ember belépését abba az üdvrendbe, amelyet Isten hozánk fordulója fogatosított számunkra, és amely élő valóságként vesz minket körül.

A Szentlélek a Názáreti Jézus egzisztenciájának olyan nyira jellegzetes és meghatározó hordozó és hajtó ereje, hogy ki kell jelentenünk: Jézust Krisztussá teszi, azaz Fölkentté, az eljövendő istenuralom Messiásává. Ezért gyakori Jézusnak az az elnevezése az újszövetségi iratokban, hogy az *'Isten Szentje'* (vö. Lk 1,35; Mk 1,24 pár; Jn 6,69; ApCsel 3,14; 4,27.30; Jn 2,20). Mert

Jézus a legeredetibb értelemben vett Szentlélek-hordozó, ezért csak az ő üdvözítő művéből ismerhetjük meg azt, aki a Szentlélek (vö. Jn 14,26; 16,14). Minden Szentlélek-megtapasztalás, amely nem ezen a személyi centrumon tájékozódik, két- vagy többértelmű marad.

Jézus földi életének kezdetétől a beteljesülésig sajátos módon nyilvánítja ki Isten teremtő, megváltó és beteljesítő hatalmát, és így jut el a Szentlélek kinyilatkoztatása az üdvtörténelem eszkatologikus csúcs- és végpontjáig. Feltámadásában a bűnt és a halált legyőző megdicsőült Úr Krisztus a mennyei Atyával együtt Pünkösdkor kiárasztja a Szentlelket tanítványaira és a világra. Jézus mint Lélek-hordozó egy sorban áll az emberekkel; mint Lélek-ajándékozó azonban az Isten oldalán áll. Jézus személyének legmélyebb titka ebben az átmenetben tárul fel: Lélek-hordozóként valóságos ember, Lélek-ajándékozóként pedig valóságos Isten.

A Lélekkel eltelt Jézusban végérvényesen kinyilvánul az, hogy mire kaptunk meghívást a krisztusi hitben. Hívásunk eképpen fogalmazható meg: Bánjunk egymással a mennyei Atya gyermekeiként, Jézus testvéreiként és a Szentlélek abszolút életigenlő szövetségeseiként. Csak az ezen bánásmód által kijelölt úton

Szeretettel gratulálunk a gyermekeknek, akik lelkesen készültek. Köszönjük a felkészítő pedagógusok áldozatos munkáját és lelkesítését. Külön megköszönjük a zsűrinek – Dobi Lászlóné nyugalmazott zenepedagógusnak és karnagynak, Bicskey László hegedűművésznek és kántornak, valamint Treitl Erik

egyházzenetanárnak –, hogy velünk tartottak ezen a délelőttön.

Az énekversenyt közös imádsággal és a „Mennynek királyné asszonya...” húsvéti Mária-antifóna éneklésével zártuk.

*Dr. Gyarmatiné Komolai Marica
hitoktató*

járva érhetjük el, hogy a minden embertársunk földi boldoguláshoz szükséges múlandó földi javainkat felelősséggel úgy használjuk, hogy már most többre tart-suk az örök élet maradandó kincseit.

Isten működéséről a Szentlélekben nem beszélhetünk pusztán úgy, mint Isten egy 'tulajdonságáról'. Ha Isten Lelkéről szó esik, akkor magáról az Istenről beszélünk, szeretetteljes hozzánk fordulásának különleges módjáról, és velünk történő maradandó egyesülésének különleges formájáról.

A Szentlélek Isten szeretetének a Lelke. A Szentlélek annak az Istennek a lényeges neve, aki a szeretet. A Szentlélek – Isten, ahogyan önmagát közli velünk, a velünk való közösség módján. A 'szeretet csókja', az egység köteléke, a bennünk élő Isten.

A Szentlélek Isten ajándéka önmaga odaajándékozásának módján. Egészen önmaga marad, és mégis nálunk van. A közösségnek ez a módja, tehát a Lélekkel való személyes kapcsolat magában foglalja az ettől elválaszthatatlan kapcsolatunkat Jézus Krisztussal és a mennyei Atyával. Ennek alapján a Szentlélekkel eltelni, a Szentlélekben élni annyit jelent, mint Istent Atyánk-nak szólítani, Jézus Krisztus testvérének és titokzatos testének (az Egyháznak) élő tagja lenni. Isten önmagát ajándékozza nekünk Szentlelkében. Ezzel beemel minket a tulajdonképpen, lényegileg személyes kapcsolatba, a szentháromságos szeretet közösségébe Istennel és az emberekkel.

latba, a szentháromságos szeretet közösségébe Istennel és az emberekkel.

A Szentlélek személyes természetű közösségünk Istennel, aki Szentlelkében maradandóan és visszavonás nélkül jelen van bennünk és közöttünk. Ebben a kijelentésben csúcspontként ki a Szentháromság egy Isten megvallása, amely keresztény életünknek bázisa. A Szentlélek Isten maradandó jelenvalóságban, mellyel elkíséri egyházát az Isten országáról szóló egyetemes tanúságtételében a történelemben (vö. Jn 16,12-15).

Fáradásunk, hogy a Lelket ne oltsuk ki (vö. 1Tessz 5,19), hanem adjunk neki helyet, csak akkor nem fog megghiúsulni, ha az egyház igehirdetésének befogadásával és megváltásunk szentségi ünneplésével készségesen kapcsolódunk ahhoz az isteni élethez, amelynek az eredete az Atyában van, amelyet a Fiú ajándékozott nekünk, és amelyben a Szentlélek által részesedünk az egyház igei és szentségi szolgálata által. A Szentlélekben válik valósággá és hatékonyá a saját élettörténetünkben Isten maradandó és visszafordíthatatlan odafordulása alkotásához, a világhoz és benne az emberhez, azonosulása velünk Fiának, Jézus Krisztusnak életében, halálában és dicsőséges feltámadásában.

Kegyelmekben bőtermésű pünkösddöt kívánok!

Krakomperger Zoltán

Íme, hitünk szent titka!

Evallomástétel minden szentmisében elhangzik, amelyre mi válaszolunk. Jelentésében és jelentőségében érdemes elmélyülni Szent II. János Pál pápa szolgálata 25. évében, a 2003-ban megjelent Az egyház az eucharishtiából él kezdetű, az Eucharisztia és az Egyház kapcsolatát bemutató körlevele alábbi pontjainak felhasználásával.

11. „Az Úr Jézus elárultatásának éjszakáján” (1Kor 11,23) alapította testének és vérének eucharisztikus áldozatát. Pál apostol szavai eszünkbe juttatják a drámai helyzetet, amelyben az Eucharisztia megszületett. Az Eucharisztia ugyanis elválaszthatatlanul kapcsolódik az Úr szenvedéséhez és halálához. Nem pusztá emlékezete, hanem szentségi megjelenítése mindkettőnek. A történelmi időben megörökített keresztség. Nagyon jól kifejezik ezt az igazságot azok a szavak, amelyekkel a latin szertartásban Isten népe válaszol a pap „Íme, hitünk szent titka” szavaira: „Halálodat hirdetjük, Urunk!”

Az Egyház az Eucharishtiát nem úgy kapta Urától, Krisztustól, mint egyet a többi ajándékok között, még ha a legértékesebbet is, hanem mint „az” ajándékot, mert Krisztus önmagát, saját személyét a maga szent emberségében, és egész üdvözítő művét adja benne. S mindez nem a múlté, Krisztus ugyanis és mindaz, amit minden emberért tett és elszenvedett, részesedik az isteni örökkévalóságban, ezért átöleli az egész időt.

Amikor az Egyház az Eucharishtiát, Ura halálának és föltámadásának emlékezetét ünnepli, az üdvösség e központi eseménye valóságosan megjelenik és megvalósítja üdvösségünk művét. A megváltó keresztség az annyira döntő jelentőségű az emberi nem üdvössége számára, hogy Jézus Krisztus csak azután hajtotta végre és csak azután tért vissza az Atyához, hogy ránk hagyott egy eszközt, mely által úgy részesedhetünk az áldozatban, mintha bemutatásakor jelen lettünk volna. Így minden egyes hívő részt vehet benne és részesedhet kimeríthetetlen gyümölcseiből. Ez az a hit, melyből a keresztyén nemzedékek éltek évszázadokon át. Ezt a hitet erősítette meg újra és újra az Egyház Tanítóhivatala, örvendező hálával a fölbecsülhetetlen ajándékért.

Szeretném újra megfogalmazni ezt az igazságot, veletek együtt imádvá, drága testvéreim, e Misztériumot: e nagy Misztériumot, az irgalmasság Misztériumát. Mi többet tehetett volna értünk Jézus? Az Eucharishtiában valóban mindvégig és mértéket nem ismerő szeretettel szeret minket (vö. Jn 13,1).

12. Az Eucharisztia szentségében a szeretet egyetemessége magának az Üdvözítőnek a szavaiból következik. Alapításakor ugyanis nemcsak annyit mondott, hogy „Ez az én testem”, Ez az én vérem”, hanem hozzátette: „mely értetek adatik... értetek kiontatik” (Lk 22,19-20). Nemcsak azt állította, hogy amit elede-lül és italul ad nekik, az az ő teste és az ő vére, hanem hangsúlyozta az áldozati jelleget is, szentségi módon megjelenítve áldozatát, amely néhány óra múlva a kereszsten teljesedik be mindenki üdvösségére. A szentmise egyszerre és elválaszthatatlanul a keresztség megörökítő áldozati emlékezés és az Úr testével és vérével való közösség szent lakomája.

Az Egyház állandóan a megváltó áldozatból él, és nem csupán egy hittel teli emlékezés által, hanem egy valóságos kapcsolatban, mert ez a szentségi módon megörökített áldozat jelenvalóvá válik minden közösségben, ahol a fölszentelt szolga keze által följánlják. Ily módon az Eucharisztia a mai embereknek is fölkinálja azt a megbékélést, amelyet Krisztus egyszer s mindenkorra, minden idők minden embere számára megszerzett. Ugyanis Krisztus áldozata és az Eucharisztia áldozata egy és ugyanaz az áldozat. Hatáson kifejezte ezt már Aranyszájú Szent János: „Mindig ugyanazt a Bárányt ajánljuk fel, és nem az egyiket ma, a másikat holnap, hanem mindig ugyanazt. Emiatt az áldozat mindig egy és ugyanaz... Most is ugyanazt az áldozatot ajánljuk fel, ami akkor felajánltatott, s ez soha nem fejeződik be.”

A szentmise megjeleníti a Kereszt áldozatát, nem ad hozzá semmit és nem sokszorozza meg azt. Megemlékező ünneplése, megemlékező megmutatása (memorialis demonstratio) ismétlődik, mely által Krisztus – egyetlen és végleges – megváltó áldozata mindig aktualizálódik az időben. Az eucharisztikus Misztérium áldozati jellege ezért nem tekinthető önmagában, a Keresztől függetlenül, sem csupán közvetett utalásként a Kálvárián bemutatott áldozatra.

13. Az Eucharisztia a Golgotán bemutatott áldozattal való bensőséges kapcsolata miatt sajátos értelemben áldozat, nem csupán általában, mintha Krisztus egyszerűen lelki táplálékul adná önmagát a hívőknek. Mindhalálig tartó szeretetének és engedelmességének ajándéka ugyanis (vö. Jn 10,17-18) elsősorban Atyjának szóló ajándék. Kétségtelen, a javunkra, sőt az egész emberiség javára följánlott ajándék (vö. Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20; Jn 10,15), ugyanakkor mindenekelőtt az Atyának szóló ajándék: az Atya pedig el-

fogadta ezt az áldozatot, és Fiának teljes odaadásáért, mellyel „engedelmes lett mindhalálig” (Fil 2,8), a maga atyai ajándékát adta viszonzásul, azaz az új, halhatatlan életet a föltámadásban.

Krisztus, amikor Egyházának ajándékozta áldozatát, magáévá akarta tenni annak az Egyháznak lelki áldozatát is, mely arra hivatott, hogy Krisztus áldozatával együtt önmagát is följajánlja. A II. Vatikáni zsinat ezt tanítja minden hívőnek: „Amikor részt vesznek az eucharisztikus áldozatban, az egész keresztény élet forrásában és csúcspontjában, isteni Áldozatot ajánlanak föl Istennek, és vele együtt önmagukat ajánlják fel”.

14. Krisztus Húsvétja a szenvedéssel és halállal együtt magában foglalja az ő föltámadását is. Erre emlékeztet a hívő nép akklamációja az átváltoztatás után: „Hittel valljuk föltámadásodat”. Az eucharisztikus áldozat ugyanis nemcsak az Üdvözítő halálának és föltámadásának misztériumát jeleníti meg, hanem a föltámadás misztériumát is, ami megkoronázza az áldozatot. Csak az élő és föltámadott Krisztus lehet az Eucharishtiában „az élet kenyere” (Jn 6,35.48) „az élő kenyér” (Jn 6,51). Szent Ambrus úgy beszélt erről az újonnan megkeresztelteknek, mint a föltámadásnak saját életükben való megvalósulásáról: „Ha Krisztus számodra a mai nap, akkor ő minden nap teérted támad föl”. Alexandriai Szent Cirill pedig azt hangsúlyozta, hogy a szent misztériumokban való részesedés „igaz megvallása és emlékezete annak, hogy az Úr meghalt és föltámadott értünk és a mi üdvösségünkért.”

16. Az áldozat üdvözítő ereje teljesen akkor hat, amikor az Úr testét és vérének magunkhoz véve megáldozunk. Az eucharisztikus áldozat természete szerint arra a bensőséges egyesülésre irányul, amely Krisztus és a hívők között jön létre a szentáldozásban: Őt veszünk magunkhoz, aki értünk áldozta föl magát; testét, melyet értünk adott oda a Kereszten, és a vérének, amely „sokakért kiontatott a bűnök bocsánatára” (Mt 26,28). Emlékezzünk csak szavaira: „Miként az Atya, akinek élete van önmagában, elküldött engem és én az Atya által élek, úgy az, aki engem eszik, általam fog élni” (Jn 6,57). Maga Jézus biztosít arról, hogy ez az egység, amit ő a szentháromságos élethez hasonlít, valóban létrejön. Az Eucharisztia valóban lakoma, amelyen Krisztus eledelül adja önmagát. Amikor Jézus először beszélt erről az eledelről, hallgatói elcsodálkoztak és zavarba jöttek, emiatt a Mester külön hangsúlyozta szavainak valóságát: „Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérének, nem lesz bennetek élet” (Jn 6,53). Nem átvitt

értelemben beszél az eledelről: „Az én testem valóban étel, és az én vérem valóban ital” (Jn 6,55).

20. Az Eucharisztia eszkatologikus irányultságának egyik fontos következménye az is, hogy történelmi utunkhoz indításokat ad azáltal, hogy elülteti bennünk a remény eleven magvait mindegyikünk mindennapos szolgálatához. A keresztény látásmód elvezet az „új ég” és az „új föld” szemléléséhez (vö. Jel 21,1), de ez nem veszi el a kedvünket a földi dolgoktól, hanem fokozza bennünk a jelen Föld iránti felelősségérzetet. Szeretném újra határozottan megerősíteni a harmadik évezred elején, hogy a keresztényeknek elkötelezetten kell vállalniuk a földi polgársággal járó kötelességeiket, és nem szabad kitérni előlük. Az ő feladatuk, hogy az Evangélium világosságával járuljanak hozzá egy emberi léptékű és Isten terveinek teljesen megfelelő világ építéséhez.

Sok olyan probléma van, amely ködbe burkolja körünk horizontját. Elég arra gondolnunk, milyen égetően sürgető a békéért való fáradozás, a népek közötti megbízható kapcsolatok alapfeltételeinek, az igazságosságnak és a szolidaritásnak a biztosítása, az emberi élet védelme fogantatásától egészen a természetes haláláig. És mit mondjunk a „globalizált” világ ezernyi ellentmondásáról, amelyben a gyengébbek, kicsinyek, szegények sorsa szinte teljesen kilátástalan? És mégis, ebben a világban kell fölragyognia a keresztény reménynek! Ezért is akart velünk maradni az Úr az Eucharishtiában, beleírva ebbe az áldozati és lakomai jelenlétbe a szeretetétől megújult emberiség ígéretét. Nagyon jelentős, hogy azon a helyen, ahol a szinoptikusok az Eucharisztia alapítását elmondják, az alapítás mély tartalmát föltárva Szent János Evangéliuma a „lábmosásról” beszél, mely Jézus tanítása közösségről és szolgálatról (vö. Jn 13,1-20). Pál apostol az olyan keresztény közösséget, amelyben pártoskodás és a szegények iránti érzéketlenség fordul elő, méltatlannak ítéli az Úr Vacsorájából való részesedésre (vö. 1Kor 11,17-22.27-34).

Az Úr halálának hirdetése „amíg el nem jön” (1Kor 11,26) azok számára, akik részesednek az Eucharishtiából, magával hozza az élet átalakításának kötelességét, hogy bizonyos értelemben az egész élet „eucharisztikusá” váljék. Épp az életnek ilyen átalakulása és a világ evangélium szerinti átalakításának elkötelezettsége ragyogtatja föl az Eucharisztia ünneplésének és az egész keresztény életnek eszkatologikus irányultságát: „Jöjj el, Urunk, Jézus!” (Jel 22,20.)

Szeretettel várjuk Testvéreinket székesegyházunkban:

- **Úrnapi körmenetre** június 7-én a 10 órai szentmise után. A körmenet útvonala: Szent Anna – Sumen – Tímár és Varga utca. Az idén elsőáldozó gyerekek fogják szórni a virág-szirmokat a körmeneten. Kérünk mindenkit, hogy ha van rá lehetősége, gyűjtsön virág-szirmot, és hozza be a sekrestyébe! Az oltárokat a szokott helyen állítják fel, amelyhez és az egész ünnep méltó lebonyolításához kérjük a Kedves Testvérek segítségét. Érezzük magunkénak a sátorállítást és a sátrak elbontását a körmenet után! Ezen a napon nem lesz szentmise fél 12-kor. Kapcsolódjanak be minél többen a közös ünneplésbe, és tegyünk tanúságot Krisztus Urunk közöttünk létéről az Oltáriszentségben!
- **Nyári napközis táborba** június 22-től 26-ig. Reggel 7 órától tudjuk fogadni a gyermekeket a 7. hittanteremben és 17 óráig biztosítunk felügyeletet. A résztvevők minden nap tízórát, ebédet és uzsonnát kapnak. Tervezett programok: kirándulás, imaséta, kézműves foglalkozások, közösségi játékok, ima- és énektanulás. A részvételi díj: 20 000 Ft/fő. Jelentkezni és bővebb információt kérni a plébániai irodán vagy a hitoktatóknál lehet. Mielőbbi jelentkezést várok legkésőbb június 10-ig a jelentkezes.sza@gmail.com email címen. Jelentkezési lap elvihető a sekrestyéből vagy a plébániai irodából.
- **Ministránstáborba** Nyíregyháza-Nyírszőlősen június 29-től július 3-ig, 12-től 18 éves korig. Jelentkezni lehet a lelkiatyáknál, a jelentkezési határidő június 1.
- **A Szent Anna-kilencedre** – készülteként székesegyházunk búcsújára, melyet július 17-től kezdünk a 7 órai szentmise után.
- **Székesegyházunk búcsújára** július 26-án, vasárnap 18 órától. A megelőző napon, szombaton lesz a betegek szentségének kiszolgáltatása a 18 órai szentmisében.
- **A nagyszülők és idősek világnapjára** július 26-án. Minden szentmise után megáldjuk a nagyszülőket.
- **Egyházmegyénk búcsújára** július 26-án, vasárnap, Máriapócsra. Az ünnepi szentmise 11 órakor kezdődik.

Állandó szolgálati lehetőségek székesegyházunkban:

- Felolvasás a vasár- és hétköznapi szentmiséken (a szentmise előtt kb. 10 perccel a sekrestyében átnézhető a felolvasnivaló).
- Családok jelentkezhetnek a szentmise adományainak (kenyér, bor és víz) felhozatalára az oltárhoz. Ehhez szükséges egy rövid egyeztetés a szentmise előtt.
- Férfiak és nők egyaránt segíthetnek a perselyezésben.
- Bátorítom a gyermekeket és fiatalokat, hogy ministráljanak a vasár- és hétköznapi szentmiséken. Már első osztályos kortól jöhetnek a gyerekek. A nagyobbak majd betanítják a kisebbeket.

Aktuális nyári és állandó szolgálati lehetőségek plébániánkon:

- A táborozók étkeztetésének előkészítésében és lebonyolításában a nyári napközis táborban június 19–23-ig.
- Templomunk őrzése a hétköznapi napok valamelyikén és vasárnap délutánonként néhány órában.
- Templomunk bemutatása előre bejelentkezett csoportoknak magyarul, angolul vagy németül.
- Látogatók kalauzálása az Őseink Hite kiállításán.
- Szeretettel várjuk azon diákok és felnőtt testvéreink jelentkezését, akik szívesen részt vennének ezen szolgálatokban! Önkéntes szolgálatvállalásukért illesse őket hálás köszönet!